

LBRIS

We know
books

Gabriela Turculețu

Chemarea Muntelui Sfânt

Cyrus a murit la zece ani după moartea primei lui soții, fiind înmormântat la Pasargadae, Persia. Trupul i-a fost așezat într-un sarcofag de aur așezat pe o masă de aur, iar legenda spune că trupul lui era fără cap. Mormântul lui se poate vedea și astăzi în Iran.

Cyrus a fost și a rămas în istorie ca unul dintre cei mai mari conducători de imperii. A arătat, de asemenea, un talent remarcabil pentru a governa poporul său și pe cei cucerțiți. Tratatul moderat aplicat celor cucerțiți și tolerarea religiilor și obiceiurilor locale, i-au transformat pe foștii săi inamici în aliați. Ca urmare, Imperiul Persan a supraviețuit și prosperat mai mult de două secole de la moartea întemeietorului său. Până la Alexandru cel Mare, nici o parte a imperiului nu a fost cucerită de o forță externă. Chiar și după aceea, rămășițele vastului imperiu al lui Cyrus au rămas sub influența perșilor mai bine de 12 secole.”

Cuprins

PARTEA I

Vise care devin realitate	5
1. Tenebrele trecutului	7
2. Exodul	19
3. Ziua răzbunării	26
4. O apariție surprinzătoare	54
5. Revelația	62
6. Prima bătălie	66
7. Teroarea	71
8. Zori de zi	78
9. Nedumirirea surei	86
10. În țara Moabului	95
11. Visele se curmă uneori, dar speranța rămâne până la urmă.....	113
12. Ochii de la fereastră	122
13. Capcana.....	132
14. Amintiri dragi.....	140

PARTEA a II-a

Chemarea Sionului	147
1. Legături de sânge	149
2. Istorie de demult	160

3. La ospățul biruitorului.....	162
4. Cruzimea lovește.....	164
5. Când inocența se resemnează.....	169
6. Mesagerul.....	174
7. În odaia împăratului.....	183
8. Ziua în care visele mor.....	207
9. Chemarea Sionului.....	214
10. Uneltirile din casa împăratului.....	219
11. Gata de plecare.....	224
12. Planurile se schimbă uneori brusc.....	228
13. Momentul adevărului.....	239
14. Răul se schimbă uneori în bine.....	243
15. O zi de odihnă binemeritată.....	246
16. Șoapta singurătății.....	255
17. Întâlnirea.....	260
18. Răsplata vine de la adonai.....	270
Câteva explicații care se impun.....	279

1. Tenebrele trecutului

Rahav stătea pe acoperiș și privea pustiul ce se contura dincolo de câmpia Iordanului. De acolo putea vedea chiar muntele Nebo, înconjurat de un deșert prăfuit. Acolo trăise pe vremea copilăriei, mânând caprele tatălui său. Învățase să citească fiecare semn al acestuia și știa bine să se ferească de pericole. Învățase să se ferească de șerpi, să caute apă, știa când se apropia furtuna și când era timpul să se întoarcă acasă. Copilăria i-a fost fericită în pustia sălbatică.

Totul a fost frumos până în ziua când a trecut dincolo de hotarul pustiei și a intrat în lumea sălbatică a oamenilor. Atunci, în ziua când piciorul ei a atins pentru întâia oară iarba moale a câmpiei Iordanului, copilăria i s-a curmat brusc, frântă de niște fiare cu chip de om, mult mai feroce și mai perfide decât orice șarpe din pustiul.

Două lacrimi răzlețe se prelinseseră pe obrajii îmbujorați. Rahav le șterse în grabă cu dosul palmei. Își promisese cu mult timp în urmă că va uita tot chinul și nedreptatea suferite și va învăța să trăiască din nou.

Rahav încercă să zâmbească. Trase adânc aer în piept. Se simțea bine afară. Natura întotdeauna o liniștea, iar capriciile ei le înțelegea mai bine decât capriciile oamenilor. Trăind în pustiul, nu avusese prea mulți oameni în jurul ei și de aceea nu a știut să se ferească de ei. Dar acum știa; descoperise că oamenii din cetate aveau cele mai ascunse și mai întunecate vicii. Ce scârboși și bolnavi i se păruseră atunci!

A suferit din pricina lor, a plâns și a strigat după ajutor, fără ca cineva să îi răspundă. A trebuit să învețe să tacă, să rabde și mai ales să spere. Nu au îngenunchiat-o, căci toată acea suferință a făcut-o și mai puternică. Acum știa să supraviețuiască și printre oameni.

Când a scăpat din mâinile lor haine, a început să descopere libertatea. În cei zece ani de robie în templul lor spurcat, uitase cum este să fii liber, dar nu încetase niciodată să spere și chiar să viseze la ziua eliberării. Și iată că acea zi a venit. Ea, copila de odinioară, este acum o femeie puternică, iar ei, asupritorii ei, au dispărut. Mai sunt unii prin cetate care se cred oameni cumsecade, dar în fața ei sunt niște nimicuri. Pe ea nu o pot privi în ochi, pentru că acolo, în ochii ei, își văd toată mizeria sufletelor lor stricate.

Când a fost prinsă ca o fiară în capcana lor, s-a înspăimântat. În acea zi, groaza a pus stăpânire pe toată ființa ei. Aruncată în întunericul gros al templului lor păgân, a dorit să moară, dar nici moartea nu i-a fost prietenă.

Amintirea primei zile în templul cel păgân, îi reveni din nou în minte. Intrase pentru prima oară în cetatea Ierihon. Ce frumoasă i se păruse cetatea Ierihonului, plină de temple impunătoare, negustori care vindeau eșarfe multicolore și fructe aromate. Oamenii bogați ai cetății aveau haine de in subțire cu cusături de aur și mantii de purpură. Femeile bogate purtau bijuterii de aur și de argint și haine atât de frumoase cum Rahav nu mai văzuse niciodată în viața ei. Ea privea totul absorbită și fascinată.

Apoi au venit uriașii înspăimântători care au luat-o cu brutalitate de lângă tatăl ei și au târât-o pe străzile pietruite ale

cetății. Ajunse la templu mai mult moartă decât vie. Marea preoteasă o examină un timp, rânjind sinistru. Rahav tremura.

—De ce am mă aflu aici?o întrebă Rahav, înfruntând-o.

—Vina ta este că ești prea frumoasă, îi răspunse aceasta, apoi dispăru ca o umbră pe holul întunecat al templului.

Rahav fu aruncată în temniță. Alunecă pe treptele umede de piatră până jos, pe lespedea rece și slinoasă. Atunci se simți atât de singură.

După ce ochii i se mai obișnuiră cu întunericul, desluși umbre care se alungeau pe pereții umezi. O cuprinse frica și se trase spre ușă, dar umbrele se roteau, alunecau pe pereții umezi, apoi se dezlipeau de ei, șuierând, se alungeau pe pereți, se strecurau prin crăpăturile zidului, apoi se dezlipeau iar și se lipeau de obrazul ei. Rahav învățase în pustie să se păzească de șerpi, dar acele umbre umede erau diferite.

„Nu-i nimic” își spuse atunci în gând, „voi învăța să mă păzesc și de umbre.”

—Te reneg, zeu scârbos, iubitor de sânge și inocență! le strigă Rahav acelor umbre, cu toată ura pe care o simțea față de acel loc și față de zeei cărora le slujeau acei oameni. Tu nu ești zeul meu! Ești un șarpe fără putere! Te urâsc și te voi urî toată viața mea! Tu nici nu ești zeu, ci ești un mare nimic. Te lupți cu ființele slabe și stăpânești prin silnicie, dar eu sunt mai tare decât tine! Va veni ziua răzbunării mele, ziua în care te voi strivi sub picioarele mele. Te voi înfrunta și știu că te voi birui, pentru că răul e întotdeauna înfrânt!

Așa strigase atunci, în prima seară în care fusese aruncată în temnița întunecată.

Umbrele dispărură o vreme, apoi apărură iar, lungindu-se pe pereți din ce în ce mai repede, șuierând. Rahav închise ochii și își astupă urechile cu mâinile. Tremura din toate încheieturile.

„Ești a mea!”, șopteau umbrele, „și din mâna mea nimeni nu te mai poate scoate!”

Rahav se îmbărbătă. Își luă mâinile de la urechi și se ridică în picioare, strigând cu putere, mai plină de curaj:

—M-ai prins prin șiretlic, iar acum te crezi tare! Ți-ai măsurat puterile cu o față inocentă, dar vei vedea că nu eu sunt cea pierdută, ci tu, zeu al nerușinării, desfrâului și crimelor, dușman al familiei și vrăjitor al vorbelor! Umbli cu minciuni și amăgești oamenii, smulgi copiii din brațele părinților și îi zdrobești cu mânie, dar nu uita că deasupra ta există un zeu al dreptății și va veni ziua când vei da socoteală pentru nesăbuinta ta. Nu uita că zilele îți sunt numărate.

Umbrele au dispărut iar pentru un timp, iar Rahav a căzut grămadă pe lespede rece. Toate vorbele acelea pe care le strigase, o sleiseră de puteri.

Tremura din toate încheieturile. Nici nu înțelegea de unde îi venise puterea de a sta în picioare și curajul de a rosti acele vorbe. Pe semne că era mai puternică decât credea. Sau poate cineva nevăzut era cu ea acolo, în singurătatea aceea sinistră.

S-a ghemuit lângă peretele rece și a adormit. Somnul i-a fost liniștit, un somn nefiresc de adânc. În somn visa că se plimba iar cu turma tatălui ei prin pustiul arzător.

Apoi s-a trezit brusc, simțind că nu mai avea aer. S-a ridicat în picioare încercând să își dezlege legătura care îi înfășura

grumazul, dar nu a putut, pentru că funia care o strangula era o umbră dezlipită de pe pereții umezi.

Rahav a căzut în genunchi, iar înainte de a-și pierde cunoștința a șoptit: „Zeu al dreptății, ajută-mă.”

Dintr-odată legătura din jurul gâtului a dispărut, iar ea a căzut pe lespede rece. S-a uitat în jur, mirată, dar nu văzu pe nimeni. Oare de la cine putea să primească ajutor?

A tras aer adânc în piept apoi s-a așezat pe paiele umede care îi slujeau drept culcuș.

„Înseamnă că există un zeu al dreptății”— își spuse atunci. „Iată, deci, că am un aliat.”

-Nu știu cine ești, Zeu al Dreptății, dar îți promit că te voi căuta și, când te voi găsi, te voi sluji toată viața mea, spuse cu voce tare.

De atunci a devenit sclava sexuală a templului. Când rămânea singură în odaia templului, stătea inertă pe lepezile reci. Zăcea așa, minute, ore sau zile, fără să le mai țină socoteala, privind în gol și gândind la nimic.

Ei, depravații aceia care o abuzau, o numeau curvă. Probabil că așa le numeau ei pe victimele lor fără apărare în timp ce ei, curvarii aceia soioși, se considerau oameni respectabili. Ce ipocriți! Ce ușor se mint între ei, dar adevărul va ieși la iveală și îi va strivi cu greutatea lui. Dumnezeu dreptății o va răzbuna!

Închinătorii zeilor imaginari se închinau în fața propriilor lor poște animalice, ofrandele pe care le aduceau la templu erau decăderi ale ființei lor. Se târau în cele mai degradante acte de cruzime și desfrâu, iar apoi se ridicau din mizeria în

care se tăvăliseră, își slăbeau fețele și ieșeau la lumină cu înfățișarea oamenilor decenti. Purtau o mască în fiecare zi ca să își ascundă adevărata față. Doar în spatele zidurilor groase ale templului, la adăpostul semi-întunericului, se dezgoleau în toată hidoșenia lor.

Dacă s-ar fi destrăbălat între ei, oameni fără demnitate și respect de sine, nu ar fi fost treaba ei. Dar ei trăgeau după ei suflete nevinovate care nu li se puteau împotrivi. Rânjeau când o vedeau tremurând pe lespede rece și îi strigau în urechi că i-au pângărit sufletul. Rahav îi privea ca o fiară încolțită. Ei nu știa, dar ea nu li se dăduse cu sufletul niciodată! Trupul i-l luaseră cu forța, dar sufletul ei era intact.

Rahav a învățat cu timpul să îi bată cu propriile lor arme. Drogurile pe care i le administra preteasa templului ajunseseră în pocalele lor. A învățat să se apere de ei, dar asta nu era destul. A jurat că va lupta, că va fi puternică și liberă din nou, iar astăzi era așa cum visase în acele zile sumbre: liberă și avea chiar și un statut privilegiat în cetate.

A ieșit triumfătoare din templul acela spurcat, cu sufletul bucăți, dar hotărâtă să se regăsească. Va avea răbdare și se va reclădi bucățică cu bucățică, până va redeveni femeia fericită și împlinită care trebuia să fie. Și chiar va reuși să iubească.

Toate aceste amintiri o făcură pe Rahav să lăcrimeze. Nu scăpase de mult timp din închisoarea aceea odioasă și amintirile încă năvăleau peste ea, necontrolate. Dacă nu ar fi bătut cineva în ușă, amintirile ar fi continuat să o năpădească în voie.

—Tată!

În fața ușii era tatăl ei, bunul ei tată. Cât de mult îl iubea! Când au smuls-o brutele acelea de lângă părintele ei, el rămase înlăcrimat în urmă. Privirea aceea deznădăjduită și ochii aceia albaștri și înlăcrimați o urmăriseră în toate zilele întunecate care au urmat. Pentru el, pentru tatăl ei, a luptat să scape din mâinile viermilor aceia.

Acum e scăpată, iar ei au plătit. Apartamentul ei din luxoasa cetate a Ierihonului e cel mai bun apartament din toată cetatea, iar ei, prigonitorii ei, au ajuns în altă lume, o lume în care vor da socoteală pentru ceea ce au făcut în viața de aici. Asta credea Rahav: că deasupra lumii noastre veghează un zeu bun, un zeu al dreptății. El privește oamenii din Împărăția Dreptății și le vede toate faptele. Apoi, când oamenii pleacă din lumea de aici, vor ajunge în lumea dreptății, acolo unde răutatea va fi pedepsită, iar binele și virtutea vor fi răsplătite.

Rahav era fericită în noul ei apartament aflat în zidul cetății de unde putea privi în voie pustiul. Și-a câștigat cu greu libertatea, plătind cu sânge, dar până la urmă a reușit. Mai sunt mulți în cetate care ar trebui să plătească pentru crimele lor, dar asta rămâne în grija Zeului Dreptății. El să îi răsplătească, pentru că ea e ocupată acum cu reclădirea fericirii. Are mult de lucru pentru că inima i-a fost spartă în mii de bucățele, dar cu răbdare și perseverență se va reconstrui, va reuși să ierte și să trăiască liberă. Și-a jurat ca niciodată să nu se mai lase călcată în picioare, că va lupta pentru iubire și o va căuta cât va fi nevoie.

—Rahav, fiica mea! Ce mai faci?

—Bine, tată. Ce te-a scos din casă la ora asta?

—Încă nu îmi vine să cred că ai scăpat!

Bietul ei tată începu să lăcrimeze.

—Când te-au luat, am crezut că voi muri fără să te mai văd vreodată.

—Uită de astea acum, că și eu am uitat deja, îi spuse Rahav, încercând să zâmbească.

Bătrânul o privi neîncrezător. I-ar fi plăcut să creadă că fata lui iubită a uitat tot chinul suferit, dar nu credea că acele lucruri se pot uita vreodată.

Rahav îl privea și ea cu milă pe iubitul ei tată. Ce mult îmbătrânise! Iar ochii lui atât de albaștri păreau acum incolori de plâns și suferință.

—Să nu mai vorbim de lucrurile trecute. Hai mai bine să ne bucurăm de ceea ce avem și să cerem zeilor să ne ajute de aici înainte, îi spuse Rahav tatălui ei, afixând un zâmbet trist.

—Despre ce zei pomenești? o întrebă tatăl ei, speriat. Doar nu ai început să îi slujești pe acei zei în numele cărora ai fost chinuită?

—Nu îi slujesc pe ei, îi spuse Rahav, sărutându-i mâna. Eu îl onorez pe Zeul Dreptății.

—Zeul Dreptății? De unde ai auzit de acest zeu?

—E o poveste mai lungă, îi spuse Rahav, zâmbind, și nu vreau să vorbesc acum despre asta. Nu știu prea bine cum trebuie să îi slujești acestui zeu, dar știu că există și că e mai puternic decât toți zeii Ierihonului.

Bătrânul căzu pe gânduri. Rahav îl privi în tăcere. Cine știe ce gânduri avea?

În cele din urmă, bătrânul îi vorbi:

—În cetate se povestește mult despre niște zei foarte puternici. Un popor de păstori ca noi, care era rob în Egipt, a fost scos din mâna puternicului Faraon de niște zei puternici, necunoscuți celorlalte popoare.

Rahav îl ascultă absorbită pe tatăl ei. Nu mai auzise niciodată vorbindu-se despre alți zei.

—Zei aceștia au făcut minuni mari pentru poporul acesta de sclavi, continuă tatăl ei. Ca să îl forțeze pe Faraon să îi lase să plece, zeii aceia au lovit țara Egiptului cu pedepse mari, cu ciumă, broaște, sânge și lăcuste. În cele din urmă au trimis îngerul morții să îi lovească pe toți întâii născuți, fie om, fie dobitoc, din toată țara. Abia atunci Faraon le-a dat voie să plece. Ba chiar se zice că i-a ocărât, zorind plecarea lor. Și în timp ce poporul acela de păstori trecea alene pe străzile orașului Ramses, trăgând după ei copii, oi și acareturile lor sărăcicioase, egiptenii stăteau în case și își jeleau morții, pentru că nu era casă în care să nu fi murit cineva.

—Vai, ce nenorocire! spuse Rahav, vădit impresionată de istorisirea tatălui ei. Unde au plecat apoi acei robi?

—Se spune că au plecat spre pustie, luând drumul cel mai scurt, adică spre mare. Așa se face că au ajuns cu toții la Marea Roșie, iar acolo s-au oprit, pentru că nu puteau trece marea.

—De ce s-au dus spre mare? întrebă Rahav. Nu s-au gândit că pe acolo nu pot trece?

—Probabil că tocmai de aceea au luat-o în acea direcție, crezând că dacă Faraon va vrea să o ia pe urmele lor, nu avea ce căuta pe acolo.

—Si ce au făcut ei la mare? Au rămas acolo?

—Când au ajuns la Marea Roșie, au văzut un nor de praf ce se îndrepta spre ei. Au trimis iscoade și așa au aflat că armata lui Faraon era pe urmele lor.

—Vai, se îngrozi Rahav. Faraon a venit să îi pedepsească?

—Probabil, nimeni nu știe. Se spune că atunci se lăsă întunericul, iar Dumnezeii aceia au trimis un nor care a încetinit carele egiptenilor. Armata lui Faraon a orbecăit un timp, apoi a trebuit să aștepte dimineața pentru a porni iar pe urmele poporului fugar. În tot acest timp, poporul se afla în fața mării.

—Ce s-a întâmplat dimineața? întrebă Rahav cu sufletul la gură.

—În timp ce armata lui Faraon se apropia de ei, poporul trecea prin mijlocul mării ca pe uscat.

—Nu cred! Cum se poate așa ceva?

—Așa spun unii care au trecut pe acolo. Că în timpul nopții, în timp ce poporul de fugari se odihnea lângă mare, Dumnezeii aceia puternici au făcut să sufle un vânt puternic peste mare și vântul acela a despicat apele, făcând un drum prin mijlocul mării. Toată noaptea a suflat vântul acela și a uscat nisipul, iar a doua zi, poporul a trecut marea ca pe uscat.

—Crezi că poate fi adevărat?

—Fata mea, au fost unii călători care au văzut toate acestea. Ba cică unii s-ar fi încumetat să treacă prin mijlocul mării odată cu ei și au ajuns pe malul celălalt, teferi.

—Armata lui Faraon nu i-a văzut trecând marea? întrebă Rahav din ce în ce mai interesată.

—Se pare că i-a văzut când treceau. Când a ajuns Faraon cu armata sa la malul mării, a văzut cum ultimii sclavi treceau pe malul celălalt.

—Și nu s-a luat după ei?

—Ba da. Așa au spus cei care au fost martori. Spun că Faraon a alergat cu carele lui pe urma fugarilor, iar când se aflau în mijlocul mării, apele s-au revărsat peste ei, înghițind cu totul caii, carele și oamenii, împreună cu Faraon.

—Asta e cea mai interesantă poveste pe care am auzit-o, spuse Rahav. Când s-au întâmplat toate acestea?

—Demult, îi răspunse tatăl său. Tu nu erai încă născută. Eu pribegeam prin pustie când s-au întâmplat acestea. Am aflat despre acestea de la alți păstori. Vorba a umblat mult după aceea prin deșert.

—Cum de îmi spui toate acestea tocmai acum?

—De atunci au trecut aproape patruzeci de ani și, în tot acest timp, acest popor a pribegit prin pustie, condus de Dumnezeii lor puternici. Acum mi-am amintit de ei pentru că se pare că poporul acela s-a apropiat de Ierihon și asta îi îngrozește pe locuitorii cetății.

Vestea aceasta o făcu pe Rahav să zâmbească.

—Se tem deci de acești Dumnezeii? Hai să aflăm mai multe despre zeii aceștia puternici. Și cine știe dacă nu vom putea vreodată să îi slujim și noi.

—Nu știu, fata mea, îi spuse bătrânul pe un ton blajin, pentru că se spune că acești Dumnezeii nu îi primesc pe oamenii altor popoare.